

Ավետիք Իսահակյան

Մենակ, անընկեր ձեր գիրկն եմ ընկել

Մենակ, անընկեր ձեր գիրկն եմ ընկել
Կենսական ծովի ահեղ պտույտներ,
Միրտս լի՛ հույսով,
Լի՛ ցնորքներով;
Ես պիտի պատռեմ ձեր հզոր կուրծքը,
Ես պիտի թռչեմ դե՛պ սուրբ օրրանը,
Իմ վե՛հ խոհերի,
Վա՛ն ձգտումների:
Պտո՛ւյտք, կատաղի՛ր, ալի՛ք, շատաշի՛ր,
Օ՛, սիրտ իմ, սիրտ իմ, - տոկա՛ ու կանգնի՛ր
Ժայռի պես ամո՛ւր,
Յողի պես մաքուր ...

Թող անձիր ծովը եռա, փրփրի,
Թխպոտ երկինքը կայծակներ շա՛ղ տա,
Եվ թող փարոսը մշուշում թաղվի,
Փրկարար ափը աչքիս չերևա՝
Չեմ հուսահատվի՛:
- Չե՞ որ դուք միայն
Վսեմ իդեալնե՛ր,
Կուսական հոգու
Նվիրական սե՛ր,
Չե՞ որ դուք միայն, երկնայի՛ն ուժեր,

Ինձ սուր ե՛ք տալիս անհաղթ կովերո՛ւ,
Ինձ թև ե՛ք տալիս անխոնջ թռչերո՛ւ.
Ինձ հույս ե՛ք տալիս անվերջ տոկալու ...

1893

Վիեննա